

F. t. l. vedr. byfornyelse og boligforbedring m.m.

ningstabet eller med rente- eller ydelsesbidrag til værdiforøgelsen og rente- og afdragsbidrag til ombygningstabet.

Endvidere foreslås det, at ændringen får virkning for alle ejere, der endnu ikke har fået udmålt den offentlige støtte endeligt.

Til nr. 90

Bestemmelsen i § 90, stk. 17, giver kommunalbestyrelsen mulighed for at anvende § 30 a over for ejeren af en ejendom, der er omfattet af en godkendt saneringsplan.

Det foreslås i § 90, stk. 18 præciseret, at udbetaling af rentesikring til en ejerbolig efter saneringslovens § 52 ikke ophører, såfremt ejerboligen afhændes til et husstandsmedlem, som ejeren har haft husstandsfællesskab med de sidste 5 år. Rentesikring til ejerboliger bortfalder herefter ved afhændelse i samme omfang, som rentebidrag og ydelsesbidrag bortfalder.

Forslagets bestemmelser vedrørende boligministerens bemyndigelse til kommunerne om afslutning af iværksatte saneringsaktiviteter, herunder også de såkaldte statslånssager, er en naturlig forlængelse af det arbejde, der iværksattes i 1983, hvorved saneringslovens system i videst mulig udstrækning er blevet tilnærmet – og indenfor visse områder erstattet af – byfornyelseslovens bestemmelser.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at Boligministeriet ikke længere skal godkende saneringsregnskaber, tillæg til saneringsplaner, ombygningsprojekter indeholdende store udvidelser samt projekter og ombygningsregnskaber vedrørende statslånssager.

Der vil endvidere for disse saneringssager blive etableret et økonomisk styringssystem, svarende til det, der allerede i dag gælder for byfornyelsesloven. Forslaget indebærer således som en nyskabelse, at den enkelte kommune fremtidigt – uden Boligministeriets medvirken – foranlediger, at Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning vil skulle foretage en række regnskabsmæssige ekspeditioner, herunder renteberegninger og udbetalinger.

Boligministeren kan ifølge forslaget fastsætte tidsfrister og betingelser for afslutning af saneringsplanerne.

Det påtænkes at fastsætte en generel frist for afslutning af de iværksatte saneringsaktiviteter. Baggrunden herfor er et ønske om, at de igangsatte arbejder i medfør af saneringsloven finder deres snarlige afslutning, således at byfornyelsesloven, der trådte i kraft den 1. januar 1983, får virkning for hele støtteområdet. Ved fastsættelsen af nævnte betingelser vil boligministeren kunne indbygge et økonomisk incitament for kommunerne til at afslutte saneringsakti-

245 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag)

viteterne, således at statens udgifter eventuelt vil kunne reduceres i de tilfælde, hvor en kommune beslutter at afvente færdiggørelsen af en saneringsplan.

Forslaget betyder, at saneringslovens og byfornyelseslovens bestemmelser efter omstændighederne er tilnærmet hinanden i videst muligt omfang.

Til nr. 91

Byfornyelsesloven trådte i kraft 1. januar 1983 og blev ændret på mange punkter ved den lovbestemte revision i 1985. Loven har senere gennemgået ændringer i 1986 og 1987 på grundlag af de indhøstede, praktiske erfaringer med loven.

Da der efter denne lovrevision ikke skønnes at være behov for en revisionsbestemmelse, foreslås § 92 ophævet.

Til § 2

§ 2 indeholder forslag til ændringer af lov om realkreditinstitutter.

Til nr. 1

Ændringen er redaktionel.

Til § 3

§ 3 indeholder forslag til ændringer i lov om indeksregulerede realkreditlån.

Til nr. 1 og 2

Med henblik på at sikre, at fortsat vedligeholdelse og forbedring kan lånefinansieres i alle ejendomme, hvor de ikke-værdiforøgende udgifter finansieres med indekslån, jf. § 59, stk. 5, i lov om byfornyelse og boligforbedring, foreslås det, at dette indekslån uden særskilt påtegning rykker for al anden senere låneoptagelse med pant i ejendommen. Forslaget er en udvidelse af den gældende rykningsklausul for private udlejningsejendomme.

Til § 4

§ 4 indeholder forslag til ændringer i byggeloven.

Til nr. 1

Med bestemmelsen skabes hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om, at en ejendom skal sikres mod at blive taget i besiddelse af uvedkommende, hvis kommunalbestyrelsen skønner, at der er en nærliggende risiko herfor. En sådan risiko vil navnlig være til stede, hvis der er tale om en beboelsesejendom i et byområde, og ejendommen kan forventes at henligge ubenyttet i længere tid.